

12
97

pes
PŘÍTEL ČLOVĚKA

ROČNÍK 42 ● CENA 35 Kč

*Přejeme všem
čtenářům, kynologům,
všem majitelům
pejsků, kočiček
i ostatních zvířátek
hezké a spokojené
prožití svátků*

Svítlivě bílé vápencové útesy, zelená údolí s roztroušenými zemědělskými usedlostmi, překrásné říčky Aire a Wharfe, vřesoviště a bažiny, z nichž se ozývá hrůzostrašné vyty psů Baskerville, starobylé domy z červených cihel porostlých psím vínem, yorkshirský pudink a sklenka shery... Co víc si můžete představit, uslyšíte-li jméno největšího z anglických hrabství, Yorkshire. A právě ono je územím vzniku krále teriérů - erdela.

březích řek - a o trochu později Bingley Terrier. Teprve mnoho let poté se ujal název Airedale Terrier. Byl nevhodnější, protože plemeno vznikalo v celém povodí říčky Aire v Peninském pohorí.

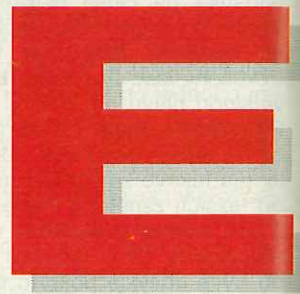
Už od roku 1880 byly v Yorkshiru pravidelně pořádány místní zemědělské výstavy, kde se kromě drůbeže, králíků, ovcí, prasat, skotu a koní, předváděli také psi. Převažovala plemena ovčácká, ale později se objevili i teriéři.

Původní erdel měl velké a těžké uši, srst opravdu velice hrubou a barevně nevýraznou. Později se však chovatelé domluvili na jednotném typu a začali se snažit o zlepšení vzhledu svých psů. A s novými hezčími teriéry se začaly pořádat i soutěžní výstavy. V roce 1883 byly poprvé otevřeny třídy pro erdely na Národní výstavě v Birminghamu a v roce 1886 (podle některých pramenů už v roce 1882) byl Airedale Terrier zaregistrován do plemenné knihy anglického Kennel Clubu. Od tehdejší doby zaznamenal standard plemene jen několik málo změn a od chvíle, kdy se erdel poprvé objevil na výstavě, si toto plemeno psa zapsalo mnoho úspěchů. Titul Best in Show na Cruftově výstavě dosáhl

poprvé erdelteriér v roce 1961 a tento úspěch zopakoval jeho přenádherný zástupce v roce 1986. Byl to Ch. Ginger Xmas Carol paní Mary Swash z Anglie (spoluautorky knížky „Airedale Terriers“). Přestože je celkem přesně známo místo a doba vzniku tohoto plemene, z čeho, tedy z jakých plemen psů erdel pochází, to už tak jasně není. Původně nebyl erdelteriér tak velký jako dnes. Typově, jak v barvě, tak i ve velikosti, byl velice nevyrvnaný. Do 90. let minulého století majitelé vystavovali i psy bez průkazu původu. Teprve, když ti získali nějaké ocenění, byli uchovněni. Až v roce 1884 byl sepsán plemenný standard. Teorie

Většina odborníků se shoduje v tom, že erdelteriér pochází přibližně z poloviny 18. století. Největší zásluhu na jeho vzniku a rozvoji měla města Otley, Bingley, Leeds, Bradford, Keighley a jejich okolí mezi řekami Aire a Wharfe. Název Airedale Terrier však tehdy ještě neexistoval. Místním psům se říkalo prostě „Working Terriers“ (pracovní teriéři). Do této skupiny patřilo mnoho různě velkých teriérů, jako byl Broken-haired Terrier (teriér s lámavou srstí), Rough-haired Terrier (drsnosrstý teriér) a Old English Black and Tan Terrier. Kolem roku 1879 se rozšířil název Waterside Terrier (pobřežní teriér) - asi proto, že takoví psi žili na

o původu erdela se různí, ale největší podíl na jeho vzniku má určitě Otterhound (vydrař). Chovatelé ho křížili se zmíněnými místními hrubosrstými teriéry (Old English Black and Tan Terrier, Broken-haired Terrier a Rough-haired Terrier). Výsledkem byl pes větší velikosti. První fotografie hlavy erdela připomínaly spíše foxteriéra nebo border teriéra. Některé zdroje uvádějí i možnosti křížení a vlivu Welsh Harriera (starého honičského plemene), buldoka, bulteriéra a ovčáckých psů - skotské kolie a border kolie. Snad se podílel i gordon setr. Vydrař měl dodat novému teriéřskému plemeni vlohky k vodní práci a k tomu potřebnou hustou srst, odolnou vůči vodě. Gordon setr měl, stejně jako kolie, zlepšit barvu a dodat vlohky k aportování.

Povaha a pracovní využití

Erdelteriér byl zpočátku známý jen v oblasti svého vzniku a blízkého okolí a i přes své výborné povahové a pracovní vlastnosti se příliš oblíbil širší veřejnosti netešil. Dokonce se objevily i pochybnosti, proč byl nový teriér vyšlechtěn, když již existovalo mnoho jiných osvědčených plemen.

Domovinou erdela byla pahorkatina a místy bažinatá krajina a jejich majiteli byli horalé, venkované, drobní zemědělci, pastevci a obchodníci s dobytčím, továrním dělníci a horníci. Svě psy použí-

vali k hlídání obydlí, k ochraně drobného hospodářského zvířectva, k hubení hlo-davců v domech a na dvorech, jako ov-čácké a honácké psy a hlavně jako psy lovecké.

Erdel se nebál ničeho, se stejnou zarpu-tilostí lovil krysy, divoké kachny i koropt-ve. Po dlouhou dobu byl znám jako zna-menitý „vodní teriér“, absolutní jednička v lovu vyder. Pro svou velikost se nehodil k norování jako ostatní teriéři, zato se však jedinečně uplatnil při práci v poli, v lovu zajíců a králíků, stejně tak jako vodní pernaté zvěře, husí a kachen. Čelil každé námaze a neznal žádné překážky, měl-li postřelenou zvěř dostihnout a aportovat, žádná voda pro něj nebyla dost hluboká, aby mu zabránila v plnění úkolů. Byl vnímavý, pracoval po mnoho hodin, ničím se nedal svést od pronásle-dování zvěře a škodné. Jeho hrubá srst mu propůjčila schopnost vzdorovat vo-dě i nepřízní počasí. Byl dost silný, aby mohl lovit a dávit kuny a tchoře, a byl tak rychlý, že mu neunikly ani ondarty. Zdolal i lišku nebo jezevce a v určitém období se používal při štvanicích jako pravý honič k hlasitému honu ve smeč-ce. Výborně se osvědčil i při lovu vlků,

rdel teriér

divočáků, jelenů a medvědů. Protože se skvěle přizpůsoboval rozmanitým život-ním podmínkám, brzy se rozšířil po ce-lém světě. Úspěchy slavil v Americe, v Kanadě a v Kalifornii, ale i v Indii. In-dičtí maharadžové chovali celé smečky erdelteriérů a používali je k lovu tygrů a jiné divoké zvěře.

Erdel byl rychlý, vytrvalý, vynikal svou odvahou a výtečným čichem. Kromě lo-

Dvouměsíční štěně erdelteriéra

veckého využití se dal díky své intelligen-ci, bystrosti a ochotě k práci vycvičit i k jiným potřebám. Například stopoval pytláky a pašeráky. Erdelteriéri patřili k prvním psům povoláním do britské ar-mády v 1. světové válce. Skvěle se osvědčili jako zdravotníčtí psi a vojens-ké spojky pro předávání vzkazů mezi bojujícími liniemi. I v zákopech ve Fland-rech byli používáni jako strážní a kurýrní psi. Za statečnost v bitevním poli získal dokonce erdel Jack Vítězný kříž in me-moriam.

Erdelteriéri se uplatnili i v policejní služ-bě - jako stopaři a obranári.

A dnes?

Každý majitel vám potvrdí, že erdel je velice přátelský, otevřený, milý, bystrý a spolehlivý přítel a společník. Dovede rozveselit, pobavit i utěšit. Je vždy dob-ře naladěný, něžný a milující. Svou lid-skou rodinu bude chránit i za cenu své-ho života. K dětem je trpělivý, když se chovají nadměru hlučně a příliš otravují, raději se zvedne a odejde pryč, než by jim ublížil. Je také velice zvědavý. Dokud není s průzkumem okolí spokojen, nic jeho pozornost neodvrátí. Je silně vázaný na lidi, chce být tam, kde je jeho pán. Skvěle vás doprovodí na pěších vý-letech, při jízdě na kole i na lyžích. Miluje vodu a je nejšťastnější, když se může někde v potoce či v rybníce brodit, pla-vat a bahnit.

Protože je to pes silný, temperamentní,

může mít někdy tendenci být dominant-ní. Proto je pro něj socializace a výcho-va nezbytnou nutností. Socializace ště-něte erdelteriéra od útlého věku je zá-klad, aby cestou získávání sebevědomí z malého tvorečka vyrostl šťastný a po-slušný společník. Erdel musí respekto-vat svého pána - vůdce smečky, ale ten si tento respekt musí zasloužit. Erdel-teriér potřebuje stanovit stálá pravidla. Chce svého majitele za každou cenu učinit šťastným, ale potřebuje porozu-mět, co se od něj očekává, co může a co nikdy nesmí. Ideální je, může-li ma-jitel docházet na kynologické cvičiště, kde mu s výchovou a výcvikem alespoň nezbytné poslušnosti poradí zkušený in-struktoři. Stejnou úlohu mohou splnit letní výcvikové tábory.

I v dnešní době je erdelteriér velice vhodným plemenem pro sportovní kynologii. Můžete mít z něho výborného sto-paře, obranáře a díky jeho lásce k lidem a skvělému čichu i znamenitého záchra-náře. Nahlédnete-li do výsledků vrcholo-vých záchranářských soutěží, zjistíte, že za několik posledních let se erdelové probojovali nejen do finále světových mistrovství, ale stáli a stojí na metách nejvyšších. I nejlepším obranářem MSKS za rok 1996 podle IPO III byl erdel. Ač by si to asi mnozí přáli, erdelové stále do-kazují, že zařadit je do společenských plemen by bylo velkou a nenapravitel-nou chybou.

Přestože jako lovecký pes se v dnešní době erdel používá velice omezeně, ti, kteří ho lovecky vedou, jsou s ním navi-sost spokojeni. Američané se rozhodli udržet vlastnosti, pro které byl erdel pů-vodně vyšlechtěn, v roce 1985 založili Airedale Terrier Club of America. Jeho výbor pro lov a práci pořádá každým ro-kem semináře ve spojení s loveckými zkouškami. Tyto workshopy mají pomo-ci nováčkům i zkušeným lovcům rozvi-nout zkušenosti i vědomosti o erdelech, aby se mohli stát úspěšnými loveckými psy. V souladu s klubovými loveckými

Erdelteriéři se používají také při záchrannářských pracích

řády pořádá klub závody. V současné době existuje řád pro udělení titulu Junior a Senior Hunting Dog (Mladý a dospělý lovecký pes) ve vyhánění zvěře (JHDF a SHDF), v přinášení (JHDR a SHDR) a nejtradičnější jsou zkoušky z lovu kožešinových zvířat (JHDFur a SHDFur). Psi musí zvednout pernatou zvěř ze země, zastřelenou přinést z pole a vody, popřípadě sledovat stopu kožešinové zvěře, nalézt ji a vyštěkat či vystavit. Členové výboru pro lov a práci spolupracují s loveckými rozhodčími a instruktory i pro ostatní plemena a snaží se o to, aby Americký kennel club uznával lovecké tituly i erdelteriérům.

Pro erdela neexistuje nic, co by nebyl schopen se naučit. Nezbytnou vlastností každého majitele tohoto ušlechtilého plemene je však velký smysl pro humor, důslednost a trpělivost. Tvrdé výcvikové metody na erdely neplatí. Erdel není ani robot, je to „myslitel“. Nikdo po něm nesmí chtít, aby dělal nesmyslné věci. Nebude například opakovat stokrát stále stejný cvik, právě tak jako nezůstane ležet na sluníčku, když je v blízkosti stín. Při výcviku erdela musíte být velice tvořiví a přizpůsobiví a očekávejte neočekávané. Velice rozšířeným omylem je pomluva, že se erdel nedá cvičit a je těžko ovladatelný. Není to pravda. Vyžaduje jen duchaplnějšího a trpělivějšího cvičitele. Erdelové, stejně jako ostatní teriéři, jsou velice chytří a osobití psi. Nepatří k těm, kteří by mohli být ponecháni sami sobě. Správně vedený erdel se může stát nejlepším přítelem, jakého si jen můžete přát. I přes svou občasnou svéhlavost, která je však znakem charakteru, zůstává erdelteriér nezapomenutelným pro každého, koho mohl provázet po část jeho života.

Zdraví

Erdelteriér je celkově zdravý a otužilý pes. Někteří mají zdravotní problémy, ale je jich minimum. Stejně jako jiná větší plemena trpí na dysplazii kyčelního kloubu. Výskyt tohoto dědičného onemocnění není častý, ale je třeba ho sledovat. Zájemci o štěňata by si měli vybírat chovatele pečlivě a dávat přednost zvířatům od negativních rodičů. Rentgen na DKK se provádí přibližně ve stáří jednoho roku psa.

Erdelové, jako i mnoho dalších teriérů,

mají citlivou kůži a často se objevuje její svědění. To může být důsledkem různých vlivů.

Důvodem k projevu bývá dietetický problém, hyperthyreóza nebo hypothyreóza. Oba případy se však dají léčit. Příčinou mohou být i různé alergie.

Výživa

Dospělý erdel váží 20-30 kg, podle pohlaví a síly kostry. Výživa není příliš náročná. Stačí běžně dostupná průmyslově vyráběná

krmiva nebo strava připravovaná doma (maso, přílohy, zelenina). Erdel vyniká neomezenou chutí k jídlu (někdy až k zoufalství a zlosti páníčků) a je typickým všežravcem. Spořádá i syrovou cibuli, česnek, pálivou papriku. Nic pro něj není nejedlé. Někteří hladovci jsou schopni se prokousat i do konzervy. Obvykle však stačí krmná dávka odpovídající hmotnosti, věku a zatížení psa. Většina majitelů přidává ještě karoten nebo strouhanou mrkev (kterou ostatně erdelové milují), aby se zdůraznila krásná rezavá barva třísla, popř. mořské řasy pro podporu pigmentu černé barvy sedla.

Úprava a péče o srst

Často se objevuje názor, že erdel by byl skvělý pes, kdyby se nemusel upravovat. Ale je to opravdu takový problém? Otázkou asi zůstane, co je pro majitele psa příjemnější. Minimálně 2x za rok trpět a po tři i více týdnů denně luxovat nánosy psích chlupů v době línání, nebo 3x - 4x za rok věnovat tři hodiny úpravě srsti a jinak mít od psích chlupů absolutní pokoj, protože erdel, podobně jako ostatní hrubosrstí teriéři a některá další plemena, líná. Stačí mu alespoň jednou týdně pročesat kovovým, nepřiliš hustým hřebenem vousy a nohy a hřbet projet trimovacím nožem, a je to. A koupat ho? To je téměř zakázáno. Tak jakápak nadměrná péče.

Erdel má hrubou, drátovitou krycí srst, která postupně dozrává a musí se čas od času, podle rychlosti jejího růstu, vyškubat neboli vytrimovat. Nejlepší je, jestliže sám majitel sebere dostatek odvahy, okoukne na výstavě nebo bonitaci, jak má upravený pes vypadat, přečte si nějakou příručku, zakoupí nezbytné náčiní a pustí se do práce. Výsledek, ať už jakýkoli, zkontroluje s odborníkem a postupně se tak naučí svého psa upravovat (alespoň „nahrout“) sám. Ušetří mu to v budoucnosti spoustu času i peněz. Je pravda, že na výstavní úpravu je třeba i trochu vkusu, citu a talentu. Úpravu pro obvyčejné dny by měl ale zvládnout každý, a když se chce, jde skoro všechno, hlavně je trpělivost a odvaha.

Zapotřebí je trimovací nůž, lépe pak dva, jeden hrubší a jeden jemnější, hřeben s kovovými, řidšími hroty, holičské nůžky (obyčejné) a strojek (nůžky) na psy.

Ten může být elektrický, ale bohatě postačí i strojek ruční, malý a velký.

Nejprve se musí stará krycí odumřelá srst otrimovat. Dříve se celý pes pouze škubal, a to ručně, dnes, i vzhledem k určitým změnám v kvalitě srsti, již většina majitelů trimuje pomocí nože. Začíná se vždy od hlavy (uši, čelo) a postupuje se přes krk, plece, hřbet a boky až k ocasu. Každý pes má srst trochu jinou. Někdy po oškubání zůstane erdel téměř holý, pustí i měkčí podsada, jindy už má pes vyvinutý „podrost“, mladou pevnou srst. Podle toho můžeme (ale nemusíme) zbytky srsti přestříhat strojkem. Platí však zásada, že čím více škubeme a méně stříháme, tím bude srst tvrdší a kvalitnější. Škubáním se odstraňují mrtvé chlupy, pokožka se prokrví, srst provzdušní a obnoví. Nehleďte na suchýře. Na stříhací strojek a nůžky stejně dojde. Stříhají se partie od hlezna (paty) ke spodní straně ocasu (pes se opticky zkrátí), plece od loketního kloubu nahoru, spodní a část boční strany krku, uši, čelo, spánky a hrdlo. Hranice obočí a vousů a krátce stříhaných partií probíhá rovnou linií nad očima a od vnějších očních koutků ke koutkům tlamy. Obočí se mezi očima prostříhne a zkrátí tak, aby u vnějšího koutku oka bylo nejkratší. Vous se rovně zastříhne směrem k ústním koutkům, nesmí nikde přecházet do strany. Důležitým a asi nejnáročnějším úkolem je vypracování hladkých přechodů mezi vousem a krátce ostříhanými partiemi. K tomu se používá trimovací nůž, nůžky, případně i efilační (prostříhávací) nůžky. Nikde nesmí nic odstávat a trčet, hlava má být co nejdelší, cihlovitého tvaru, ušlechtilého výrazu. Podobně se vytrimují a vymodelují stehna, aby přechod od delší srsti na přední (kolení) straně pánevní končetiny volně přecházel do nejkratší srsti na zadní straně. Přechod musí být i na hrudních končetinách v oblasti loktů a nesmí se zapomenout na elegantní dlouhý a suchý krk. Nakonec obvyčejnými nůžkami upravíme delší srst na přední a spodní části hrudníku a slabiny, aby srst byla zarovnaná a směřovala šikmo dolů dopředu a srst

Před výstavou je potřeba provést pečlivě poslední úpravy srsti. Správná a dle standardu provedená úprava srsti může vyzdvihnout přednosti každého jedince

na tlapkách, aby byly kulaté, uzavřené, tzv. kočičí... S chutí do práce, odměnou bude pýcha na krásného, vlastnoručně upraveného psa.

Podmínky uchovnění

Aby mohl být erdel zařazen do chovu, musí projít úspěšně svodem dorostu, bonitací, jednou z výstav se zadáváním titulu CAC (speciální, klubová, národní, mezinárodní) s výsledkem alespoň „velmi dobrá“ a absolvovat rentgen kyčlí na dysplazii kyčelního kloubu (povolený stupeň do chovu je 0 a 1). Pracovní zkoušky již dnes podmínkou do chovu nejsou, i když samozřejmě chovatelé na povahu psů hledí a při výběru krycích psů mívají přednost jedinci se zkouškami. K získání titulu Interšampion je však u erdela zkouška z výkonu, kromě dvou titulů CACIB, povinná.

Text: ing. Hana Čtyřoká
Foto: Jan Šimeček

ERDELTERIÉR

(Airedale Terrier)

Standard č. 7 z 24. 6. 87

Z e m ě p ů v o d u: Velká Británie
Celkový vzhled: Největší z teriérů. Svalnatý, aktivní, dostatečně kompaktní pes bez náznaku vysokonohosti nebo nepřiměřené délky těla.

Charakteristika: Pes odvážného výrazu, rychlých pohybů, vždy připravený k akci. Charakterizuje ho nejlépe výraz očí, nesení uší a vztyčený ocas.

Povaha: Otevřený, důvěryhodný, přátelský, odvážný, sebevědomý a inteligentní pes. Stále ostražitý, nebojácný, ale nikdy agresivní.

Hlava a lebka: Mozkovna dlouhá, plochá, nepříliš široká mezi ušima, mírně se zužující směrem k očím. Hlava vyváže-

ná, bez zřetelného rozdílu mezi délkou lebky a čenichové partie, bez vrásek na čele. Stop sotva zatelný. Líce ploché, nevýrazné. Čenichová část hlavy dobře vyplněná, pod očima nepropadá ani se náhle nezužuje. Jemné modelování má zabránit klínovitému nebo nic neříkajícímu výrazu. Horní i dolní čelisti jsou silné, hluboké, mocně osvalené, protože síla čenichové partie je žádoucí. Nesmí však působit hrubě. Naproti tomu je nežádoucí nadměrný vývin čelistních oblouků, který by podmiňoval kulaté a vystupující líce. Pysky jsou přiléhavé, nos černý.

Oči: Tmavé, malé, nevystupující, typicky teriérského výrazu, odvážného a inteligentního pohledu. Světlé nebo vystupující oči jsou velmi nežádoucí.

Uši: Tvaru písmene „V“, nesené po stranách hlavy, dopředu klopené, malé, velikostí odpovídající velikosti psa. Linie lomu je poněkud nad rovinou mozkovny. Úplně ploše zavěšené těžké ucho je stejně jako příliš vysoko nasazené ucho velmi nežádoucí.

Zuby: Silné, čelisti také silné. Skus nůžkový, tj. horní řezáky přesahují bez meziprostoru dolní řezáky a zuby svírají pravý úhel s čelistí. Kleštový skus je povolen, předkus a podkus je nežádoucí.

Krk: Suchý, osvalený, přiměřené délky a síly, nikoli hrubý, pozvolna přecházející v plece, bez laloku.

Hrudní končetiny: Lopatky jsou dlouhé, správně uložené (vrcholky lopatek směřují šikmo vzhůru a vzad, přičemž plochými částmi přiléhají k hrudníku). Hrudní končetiny jsou dokonale rovné, náležitě silných kostí. Lokty se volně pohybují podél dlouhé osy těla.

Trup: Hřbet krátký, silný, přímý a rovný, nevykazuje žádné známky uvolněnosti. Bedra jsou svalnatá, žebra dobře klenutá, u tzv. krátce svázaných (tj. krátkých a kompaktních) jedinců a u psů s dobře vyvinutými a rozloženými žebry je patrná jen krátká vzdálenost mezi žebry a kyčlemi. U méně kompaktního psa se v této

partii projeví jeho nedostatek. Hrudník hluboký, dosahující přibližně k loktům, ne však příliš široký.

Pánevní končetiny: Stehna dlouhá a silná, osvalené bérce, dobře zaúhlená kolena nevybočující dovnitř ani ven. Nízko položená hlezna, při pohledu zezadu, stejně jako ostatní části končetin, rovnoběžná.

Tlapky: Malé, kulaté, uzavřené, s dobře vyvinutými a správně vyplněnými polštářky, s přiměřeně klenutými prsty. Nejsou ani vybočené, ani vbočené.

Ocas: Vysoko nasazený, vesele nesený, nikoli přetočený nad hřbet, náležitě silný. Přiměřeně kupírovaný, aby jeho konec přibližně dosahoval do výšky týlního hrbolu.

Pohyb: Končetiny se pohybují přímo vpřed, hrudní jsou při pohybu volné, pohybují se rovnoběžně s boky těla. V kroku mají hrudní končetiny tvořit pokračování rovné linie přední fronty, přičemž tlapky mají od sebe stejnou vzdálenost jako lokty. Hnací síla pohybu vychází z pánevních končetin.

Srst: Tvrdá, hustá, drátovitá, ne tak dlouhá, aby se otvírala. Rovná, přilehlá, pokrývající tělo a končetiny. Krycí srst je tvrdá, hrubá a silná, podsada pak kratší a měkčí. Nejtvrďší srst se krouť nebo je lehce zvlněná. Kudrnatá nebo měkká srst je krajně nežádoucí.

Zbarvení: Sedlo černé nebo grizzly (prokvetlé), stejně jako krk a svrchní část ocasu. Ostatní tělesné partie jsou tříslivé, uši tmavě tříslivé. Tmavé stínování se může objevovat na krku a spáncích. Menší množství bílých chlupů mezi hrudními končetinami je přípustné.

Velikost: Kohoutková výška: pes 23 - 24 palce (cca 58 - 61 cm), fena 22 - 23 palce (cca 56 - 59 cm).

Vady: Všechny odchylky od výše uvedených požadavků je nutno hodnotit jako vady, jejichž závažnost musí být posouzena přesně podle stupně jejich vyjádření.

Poznámka: Psi musejí mít dvě normálně vyvinutá varlata sestouplá v šourku.

Kontaktní adresy:

Klub chovatelů a přátel airedale terriera

předsedkyně:
MUDr. Eva Philippová
Do čtvrti 1036/21, 143 00 Praha 4-Modřany
jednatelka:
Jiřina Šilhavá
Karasova 16/1170, 143 00 Praha 4-Modřany
poradkyně chovu:
Zuzana Jandová
K Jezu 105/1, 143 00 Praha 4-Modřany

**Na titulní straně erdelteriér,
pes CH Argo Sprint, chov.
A. Koullová, maj. H. Čtyřoká**